

Sakra, jak se brzdí?!

Neděle odpoledne. Venku je krásně, svítí sluníčko a každý, kdo jen může, si to neobvyklé zářijové odpoledne užívá do poslední chvíle. Dokonce i já. A to takovou činností, kterou provozuji maximálně jednou za rok kvůli případným haváriím, ale především kvůli bezpečnosti svého okolí. Ano, nejedná se o nic jiného než o jízdu na kolečkových bruslích.

Normálně se tomu vyhýbám jak čert kříží, ale tahle oběť byla podstoupena, jak už asi mnohé z vás napadlo, z lásky. Ano, i já jsem klesla na úplné dno a byla jsem ochotna se totálně znemožnit ve všech směrech svého „sportovního“ umění. V tomhle rozhodnutí mě nemohlo nic zastavit. Dokonce ani mámin velký neskrývaný údiv, který posléze vystřídal nekontrolovatelný záchvat smíchu, když jsem jí oznámila, že jdu ven na brusle.

Půl čtvrté. Do rande s mým vysněným ideálem zbývá už jen 90 minut. Samozřejmě jsem nemohla zanedbat pečlivou přípravu, abych na něho udělala patřičný dojem. V okamžiku, kdy jsem se po nekonečném převlékání přesvědčila, že lépe vypadat už prostě nebudu, mi blesklo hlavou strašlivé zjištění! Tak nějak jsem si nemohla vzpomenout, kde mé téměř nepoužívané brusle jsou. Následovalo chaotické pobíhání po bytě doprovázené zoufalými (někdy až hysterickými) výkřiky: „Tak to je konec! Co si teď počnu? Co mám proboha jen dělat? Bez bruslí nejsem nic, bez bruslí jsem nula!“

Uprostřed mého tragického výstupu na mě máma křičí: „Jo brusle, tak ty máš ve sklepě.“

Stačila chvíle usilovného pátrání a já objevila vysněné brusle. Po pětiminutovém obouvání jsem se vítězoslavně zvedla, odhodlaná překonat veškeré překážky, které mě cestou čekají. No a jak rychle jsem vstala, tak rychle jsem zase spadla. Prostě a jednoduše, zapomněla jsem, že místo nohou mám kolečka. Ale ani tento pád mě neodradil

Při odchodu se na mě máma dívala, jakoby to bylo naposledy.

„No nediv se, při tvé poslední projížďce tě museli vytahovat z rybníku.“

„Ale mami, kdyby se mi do cesty nepřipletla ta žízala, tak se nic nestalo, to přece víš,“ zareagovala jsem navenek zcela v klidu.

Konečně jsem „vyjela“ před dům, zhluboka se nadechla a vydala se vstříc všemu, co se mělo stát. Zkontrolovala jsem čas a s úlekem si všimla, že do schůzky s NÍM zbývá už jen dvacet minut. Bezmyšlenkovitě jsem se rozjela po docela rovném asfaltovém povrchu a nedomyslela následky. Pár metrů přede mnou mi cestu zkrátil jinak docela neškodný „retardér.“ Chcete-li ta zpropadená vyvýšenina, která nutí řidiče zpomalit. A nejen řidiče. Tentokrát i mě. Jenže jak?! Teď nastala ta správná chvíle, abych vám řekla, proč na bruslích jezdím tak málo. Neumím brzdit. Ano, vím, že to je DOST VELKÝ PROBLÉM, ale za nic na světě bych to nepřiznala před člověkem, kterého jsem postupně, ale jistě začínala mít ráda. Bála jsem se, že bych mu byla pro smích. I když to jsem vlastně byla a nejen kvůli „nebrzdění.“

Retardér byl každou vteřinou blíž a mně konečně svitlo. Hned vedle něho se nacházela betonová ohrádka pro popelnice. Ano, chápete správně, že jsem neměla v úmyslu nic jiného než se o toto z nebes seslané stavení trochu přibrzdit. Tři - dva - jedna a akce! Na nic nemyslet, jen se správně zachytit, hned se pustit a hlavně nezapomenout na nohy. Makaly o sto šest a nezklamaly. V pravou chvíli jsem se nemotorně přehoupla přes kritické místo a alespoň na chvíli mohla nerušeně pokračovat v cestě.

Tak si tak hezky jedu, říkám si, že zas takové poleno nejsem, jak by mě nazvalo mé blízké okolí, když v tom z rovného povrchu sjedu na kostky.

„Uáááááááááááá!“ tento skoro až bojovný výkřik muselo slyšet celé sídliště, možná že i celé město. Naštěstí se mi povedlo zachytit se plotu přilehlého domu a s pravidelným předklonem a záklonem se zase stabilizovat. Mé mistrovské představení ale nemohlo ujít postarší paní, která se slunila na nedaleké lavičce. Byla to velice dobrá duše. Vše zhodnotila pouze šibalským úsměvem.

Posílená další zkouškou přijíždím ke světelné křižovatce a opět musím čelit problému, jak zastavit. Je jen jediná možnost. Zachytit se semaforu. Zcela soustředěná vztahuji ruce k sloupu, chytám se a pozor, dokonce se i držím. Počáteční radost vystřídá udivení. Horní polovina těla se zastavila podle očekávání, ale co se to děje s nohama? Bože, vždyť ony jedou dál?! Obtočila jsem

se kolem sloupu jak nezkušené hádě a zcela šokovaná padla na kolena. Budete se divit, ale ani tohle mě neskolilo. Hrdě a se vztyčenou hlavou jsem se zvedla a jediné co jsem si přála, aby to nikdo neviděl. Mé prosby byly našťěstí vyslyšeny.

Zhruba tak deset minut jsem jela poměrně bez problému. Asi aby mi ta cesta nepřipadala až moc klidná, musela jsem řešit další zapeklitou situaci. Zrovna jsem projížděla parkem, kde se to odpoledne konal dechovkový dýchánek. Skupina starších fanoušků mě počastovala dost zamračeným pohledem. No jasně, vždyť to je Eva a Vašek! S klidným svědomím, že jsem to nikdy jinudy projet nemohla, se řítím dál. Proti mně si to štráduje asi pětice kluků a má tu drzost roztahovat se po celém chodníku. Jindy by mi to bylo úplně jedno, prostě bych se jim vyhnula po trávníku, ale teď? Teď jsem jim byla vydaná na milost a nemilost. Musím říct, že vytušili moje zoufalství a se smíchem mi uvolnili cestu. Zlatí hoši, pomyslela jsem si.

Konečně jsem dojela na místo schůzky s NÍM. Už na mě čekal a jakmile mě uviděl, neubráníl se mírnému pousmání. Jak jsem se již zmínila a jak předesťřely drobné havárie, na bruslích moc neumím. A tak není divu, že moje technika je poněkud nemotorně legrační. Taktně to ale přešel. Tím v mých očích stoupl ještě výš.

„Jaká byla cesta, žádný potíže?“

„Takhle krásně už jsem se dlouho neprojela,“ lhala jsem, jak když tiskne.

„Tak můžeme jet třeba tudy,“ navrhl a ukázal na nedaleké zdymadlo.

„Tudy?“ V životě by mě nenapadlo, že když překonám vše, co mě cestou potkalo, zkazí to jedno hloupé zdymadlo. Před námi se totiž tyčil poměrně dlouhý a prudký kopec a na druhé straně na nás čekal podobný, akorát vedl dolů.

„No tak nemusíme, jestli se na to necítíš.“

„Ale ne, jasně, že můžeme jet tudy. Proč ne?“ Ano, vskutku hloupější odpověď mě v tu chvíli napadnout nemohla. A tak jsme tedy vyrazili. On, jakožto zkušený hokejista, neměl sebemenší problém. Já, jako člověk neobdařený sportovním umem, jsem ručkovala po zábradlí. Ani jsem si nestačila vydechnout, když jsem byla nucena sjet dolů.

„Chceš, abych jel před tebou nebo za tebou?“ starostlivě se mě ptal, když viděl, jak na tom s bruslemi ve skutečnosti jsem.

„Jak chceš“ odpověděla jsem, snažíc se o úsměv, že všechno v pohodě zvládám.

Po pár minutách jsem ze strachu, aby neviděl, jakým zvláštním způsobem sjíždím dolů, zavolala:

„Nebo jed' radši vepředu.“

Jezdili jsme podél řeky po dobrém rovném povrchu a povídali si. Ze začátku se mi snažil vysvětlit tu správnou „bruslící“ techniku, ale nakonec sám pochopil, že je to marné. Nijak se k mému bruslícímu umu nevyjadřoval a dokonce mi řekl i několik hřejivých slov, která mě po celou dobu zpáteční cesty hrála u srdce.

To nejkrásnější z celého dobrodružství ale mělo teprve následovat. První „pusa“ a rozloučení se slovy: „Hlavně se mi někde nerozbij.“

Je asi zbytečné psát, jak mi bylo krásně. Vlastně až moc krásně. Jak rychle všechno začalo, tak rychle to také skončilo. Velice brzy jsem pochopila, že jsem byla pouze jakousi hračkou, kterou si dnešní pánové rádi krátí dlouhou chvíli, a když se jí nabaží, odhodí jí do kouta jako kus hadru.

První láska a první velké zklamání. Trvalo mi dlouho než jsem se z tohoto citového karambolu vzpamatovala.

Na adresu dotyčného muže říct jen jedno:

ŘEPÁK!!!!!!!!!!!!

„Ať si trhne hokejkou.“